

Israelkritikk er ikke antisemittisme

av Lars Gule, førsteamanuensis og Midtøsten-forsker, OsloMet; styremedlem, BDS Norge. Først publisert i Aftenposten.

I sin kronikk (3. juli 2021) om ny antisemittisme unngår Torkel Brekke å forholde seg til Israel-kritikkens *innhold*. Han hevder at Israel ikke er «noe helt eksepsjonelt» og må måles etter samme standarder som andre stater. Videre at sionismen bare er jødisk nasjonalisme, «drømmen om, og arbeidet for, at jøder skal ha en stat». ?

Men sionismen er eksepsjonell fordi denne nasjonalismen bare kunne lykkes ved å ta et annet folks land. Sionistene diskuterte derfor «transfer», etnisk rensing, fra dag én. Det er dokumentert at dette både var nødvendig og planlagt. Resultatet var fordrivelse av 750 000 palestinere i 1948. De gjenværende 160 000 palestinerne i den nye staten leve under militær lovgivning fram til desember 1966. De og deres etterkommere er fortsatt diskriminert gjennom en rekke lover. Sammen med okkupasjonen av resten av Palestina fra 1967, [gir dette Israel en apartheid-karakter](#). Okkupasjonen, i 54 av statens 73 år, har blitt en normaltilstand som bare kan opprettholdes gjennom [brutal undertrykkelse, inkludert tortur av barn](#).

Dagliglivet under okkupasjonen. Her i Hebron. Foto. Kirsti Næss

Dette er eksepsjonelt. For folkeretten som det internasjonale samfunn har bygget opp, skal forhindre erobring, kolonisering, diskriminering og etnisk rensing; nettopp det Israel gjør seg skyldig i. Derfor er det irrelevant og kynisk av Brekke å påstå at «konflikten mellom folkegrupper om landområder er det normale i historien snarere enn unntaket». Så Israel kommer til kort når vi bruker menneskerettigheter og folkerett som standard. For sionismen er et settlerkolonialt prosjekt som legger til grunn at ett folk (jødene) har større rett til territoriet Palestina enn landets egen befolkning (palestinerne). Dette kan ikke være grunnlaget for en legitim stat.

Så da må Brekke siterer meg selektivt for å insinuere at min antisionisme er antisemittisme: «Lars Gule ... skrev i mai et Israel-kritisk innlegg i Dagbladet. Der skrev han at Israel har like lite rett til å forsvare seg mot Hamas som Nazi-Tyskland hadde mot norsk motstandsbevegelse. Gule sier at han ikke er antisemitt, bare antisionist.» Hadde Brekke sitert korrekt, hadde hans påstand om at jeg sammenligner Israel med Nazi-Tyskland falt sammen. [For jeg sammenligner en rekke okkupasjoner og koloniseringer](#):

«At denne apartheidstaten, bygget på folkerettsbrudd fra dag en, skulle ha rett til å forsvare seg, er som å si at Tyskland hadde rett til å forsvare seg mot den norske motstandsbevegelsen, at Portugal hadde rett til å forsvare seg mot frigjøringsbevegelsene i Mosambik, Angola og Guinea-Bissau, at Frankrike hadde rett til å forsvare seg mot frigjøringskrigerne i Algerie. ... Som om de hvite rasistene i Sør-Afrika hadde rett til å forsvare seg mot det svarte flertallet – med våpen, undertrykkelse, bantustans og tortur. Påstanden om at «Israel har rett til å forsvare seg» er å normalisere slik undertrykkelse.»

..også mange jøder er antisionister – og selvsagt ikke antisemitter Foto: Jewish Voice for Peace

Brekke unnlater å forholde seg til en rekke okkupasjons- og koloniparalleller som viser hvor illegitim sionismen som ideologi og israelsk praksis er i lys av folkeretten. Det er også ufaglig eller kunnskapsløst å hevde at dette prosjektet ikke er eksepsjonelt, og at en fundamental kritikk av det er antisemittisk. Derfor blir det også en avsporing fra Brekkes side å peke på at en del norske antisionister og Israel-kritikere har hatt ekstreme holdninger på *andre* områder enn Israel-kritikken.

[Antisemittisme er et problem](#), men å avvise den nødvendige kritikken av sionistisk-israelsk rasisme, okkupasjon og undertrykkelse som antisemittisme, er å viske ut et avgjørende skille mellom jødedom og jøder på den ene siden, og sionisme og israelsk politikk på den andre. For også mange jøder er antisionister – og selvsagt ikke antisemitter. En opportunistisk «sammensmelting» av (alle) jøder med sionisme og staten Israel, som om dette er uttrykk for en nasjonalisme alle jøder identifiserer seg med, kan derfor bare føre til økt antisemittisme.